

SZOLGA ÉS MEGVÁLTÓ

Február 20., szombat délután

János felidézte a Messiásról szóló jövendölést: „Fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy beköszönnék a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessek az Úr jókedvének esztendejét, és... megvigasztaljak minden gyászolót.” (Ésa 61:1–2) A Názáreti Jézus volt az, akiről ez az ígélet szólt. A szenvedő emberiségért végzett szolgálata istenségéről tanúskodott. Dicsősége mutatkozott meg abban, ahogy lehajolt hozzánk, és osztozott alacsony sorsunkban.

Krisztus cselekedetei nemcsak messiási voltát igazolták, de megmutatták azt is, hogy országát hogyan fogja felállítani. János előtt feltárult ugyanaz az igazság, amelyet Illés is felismert a pusztában, amikor „nagy és erős szél... a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem”; és a tűz után az Úr halk, szelíd hangja szólt a prófétához (1Kir 19:11–12). Jézus tehát nem trónok és birodalmak megdöntésével, pompával és hivalkodással készült feladatát végrehajtani, hanem úgy, hogy irgalmas és önfeláldozó élete által szólt az emberi szívekhez. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 35–36. o.

Életébe nem vegyült önérdek. Idegen volt Isten Fia előtt az a hódolat, amellyel a világ a rangnak, a gazdagságnak és a képességnek adózik. A Messiás semmilyen emberi eszközt nem vett igénybe, hogy hűséget vegyen vagy hódolatot követeljen. Énjének tökéletes megtagadását ezek a szavak vetítették előre: „Nem kiált, nem lármáz, és nem halatja szavát az utcán. A megrepedt nádszálát nem töri össze, a füstölgő mécseset nem oltja el...” (Ésa 42:2–3).

A Megváltó egészen másként viselkedett az emberek között, mint korának tanítói. Soha nem hangoskodott, nem vitatkozott, nem imádkozott tüntetően, és nem tett semmit azért, hogy dicsőítsék. A Messiás

Istenben rejtőzött el, és Isten pedig megmutatkozott Fiának jellemében. Isten ismerete nélkül az emberiség örökre elveszne. Mennyei segítség nélkül az emberek egyre mélyebbre süllyednének. Életet és erőt kell kapniuk a világ Alkotójától. Az ember hiányait nem lehet másképpen kielégíteni. – *Próféták és királyok*, 693. o.

Jézus látta a papok és fejedelmek viselkedését. Akiknek segítségre lett volna szükségük, a lesújtottaknak, az elcsüggedteknek, azoknak szólták az ítélet és dorgálás szavait. Krisztus ellenben sohasem ejtett volna ki olyan szavakat, melyek a meggyengült, megrepedt nádszálát eltörték volna. Az Úr bátorította, nem pedig kioltotta a hit és reménység gyöngén pislákoló mécsét. Urunk táplálni fogja népét, mint az a pásztor, aki karjába emeli, és keblén hordozza a bárányokat. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1146. o.

Február 21., vasárnap – Szolgáló nemzet (Ésa 41)

Isten kinyilatkoztatta a prófétának áldott célját, amelyért szétszórja Júdát a föld népei között. Így szólt: „Ezért majd megismeri népem a nevemet azon a napon, hogy én vagyok az, aki így szólt: Itt vagyok!” (Ésa 52:6) És nemcsak nekik kellett megtanulniuk az engedelmesség és bizalom leckéjét. Száműzetésük helyén másokkal is meg kellett ismereteniük az élő Istent. Az idegenek fiai közül sokan megtanulták szeretni, mint Teremtőjüket és Megváltójukat. Ünnepelni kezdték szent szombatját, teremtői hatalmának emlékművét; és „kinyújtotta szent karját az Úr minden nép szeme láttára”, hogy megszabadítsa népét a fogságból, „az egész föld határán” (Ésa 52:10). A pogányságból megtértek közül sokan csatlakoztak Izráelhez, és velük tartottak, amikor viszsza mentek Júdeába. Nem mondhatta egyikük sem: „Bizonyára elkülönít engem népétől az Úr” (Ésa 56:3). Az Úr azt mondta prófétája által azoknak, akik meghódnak előtte, és megtartják törvényét, hogy ezentúl földi egyházához, a lelki Izráelhez tartoznak. – *Próféták és királyok*, 371. o.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénybe borított, átalakult közösség, Immánuel dicsőségének hordozója legyen. Azt akarja, hogy minden hívő ember fényt és békét árásson maga körül. Azt akarja, hogy életünk bemutassa a menny örömét. [...]

Ekkor veszik át megígért örökségüket azok, akiket Krisztus megváltott az emberek közül. Így teljesedik szó szerint Isten Izráellel való szándéka. Ember nem hiúsíthatja meg Isten tervét. Miközben Sátán végzi gonosz munkáját, Isten szándéka biztosan halad a megvalósulás felé. Így volt ez Izráel házával is a megosztott birodalom történelmében. Így van ez ma is a lelki Izráelben. – *Próféták és királyok*, 720. o.

Hegyibeszédében Jézus fenséges példázatokkal mutatott rá, hogy milyen szükséges Istenben bízunk. E tanítások célja az volt, hogy Isten gyermekeit minden időben vigasztalja és bátorítsa, s így értehetően reánk is vonatkoznak. [...]

Az előttünk levő küzdelemben újabb, nem sejtett akadályokra számíthatunk; azonban akár a múltra, akár pedig az eljövendőre tekintünk, bátran mondhatjuk: „Mindedig megsegített minket az Úr!” – „És életeden át tartson erőd!” (1Sám 7:12; 5Móz 33:25) A ránk várakozó megpróbáltatások nem fogják az erőnket felülmúlni. [...]

Így majd annak idején megnyílnak az egek kapui, hogy bevonulhasanak rajtuk Isten gyermekei, s a dicsőség Királyának ajkáról, mint legszebb zene érinti füleiket: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettet!” (Mt 25:34) – *Jézushoz vezető út*, 123, 125–126. o.

Február 22., hétfő – A meg nem nevezett szolga (Ésa 42:1-7)

Amikor nehéz kérdést tanulmányozunk, emeljük gondolatainkat a legcsodálatosabb eseményre, mely valaha is történt a földön vagy égen – Isten Fiának testté lételére. Isten odaadta Fiát, hogy szégyenteljes halált haljon a bűnös emberért. Aki a mennyei udvarokban parancsnoki tisztet töltött be, levetette a királyi koronát, palástját, és istenségére emberi létet öltve eljött a világra, hogy az emberi család fejénél álljon példakép-emberként. Megalázta magát, hogy minden szenvedésben együtt szenvedjen az emberrel. [...]

Isten Fia önként jött elvégezni az engesztelés, az elfedezés munkáját. Nem volt rajta a kötelesség igája, hogy azt tegye, hiszen független volt, és minden törvény fölött állt.

Az angyalok, Isten értelmes küldöttei, a kötelesség igáját hordozzák; személyes áldozatuk nem hozna engesztelést az embernek. Egyedül Krisztus állt szabadon a törvény követelményeitől, hogy vállalja

a bűnös ember megváltását. Hatalmában állt lefektetni életét, és hatalmában állt újra fölvenni azt. Istennel való egyenlőségét nem tekintette úgy, mint amihez feltétlenül kellene ragaszkodnia. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 904. o.

Amint a főpap levetette főpapi ruháját, s a papi fehér gyolcs ruhájában végzett szolgálatot, ugyanúgy Krisztus is megüresítette magát, szolgálai formát vett föl, s áldozatot mutatott be, maga lévén a pap és az áldozat is. Amint a főpap szolgálatának elvégzése után a szentek szentjéből főpapi ruhájában kilépett a várakozó gyülekezet elé, ugyanúgy Krisztus másodszor el fog jönni legfehérebb fehér, dicső öltözékében. „És a ruhája fényes lőn, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruha-festő e földön nem fehéříthet.” Saját maga és az Atya dicsőségében fog eljönni, mint királyok Királya és uralkodók Ura. Az egész angyali sokaság elkíséri útján. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1111. o.

Krisztus Sátán legyőzőjeként és a Sátán által megkötözött foglyok Megváltójaként jött világunkba. Saját győzedelmes életével példát adott az embereknek, hogy hozzá hasonlóan ők is legyőzzék Sátán kísértéseit. Mihelyt Krisztus elérkezett a megkísértés pusztájába, ábrázata megváltozott. [...] A világ bűneinek terhe nyomasztotta lelkét, arcára elmondhatatlan fájdalom ült ki: a gyötoremnek olyan mélysége, melyet az elbukott ember fel sem foghatott. Megérezte a világot elárasztó átok elsőprő viharát. Felismerte a világot uraló kényeztetett étvágy és szentségtelen szenvedély hatalmát, mely elmondhatatlan szenvedést hozott az emberre. [...]

Mivel az ember meggyengült állapotában nem tudta leküzdeni Sátán kísértéseinek erejét, Jézus vállalkozott a teher elhordozására, hogy az emberek érdekében győzzön az étvágy hatalma felett. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 271–272. o.

Február 23., kedd – Perzsa „Messiás” (Ésa 44:26–45:6)

Gonddal kell őriznünk az igazság nagy útjelzőit, melyek megmutatják helyünket a profetikus történelemben, nehogy lerombolódjanak, és olyan elméletek kerüljenek helyükre, amelyek inkább zűrzavart, mintsem valódi világosságot jelentenek. [...]

Itt is, ott is volt valaki, aki a Bibliát tanulmányozva arra a gondolatra jutott, hogy nagy világosságot és új elméleteket fedezett fel, de ezek nem voltak helytállóak. Az egész Biblia igaz, de annak helytelen alkalmazása helytelen következtetésekhez vezet. Hatalmas csata részesei vagyunk, mely a végső harchoz közeledve egyre szorosabb és küzdelmesebb lesz. Éber ellenségünk szüntelen munkálkodik azok elméjén, akiknek nem volt személyes tapasztalatuk Isten népe tanításai vonatkozásában az elmúlt ötven évben. [...]

Akik törekednek ennek az üzenetnek a megértésére, azokat az Úr nem fogja arra készíteni, hogy bibliaalkalmazási módszerük által alássák az alapot, és kidöntsék helyükről hitünknek azon oszlopaikat, melyek odáig segítették a hetednapit adventistákat, ahol most vannak. Azok az igazságok, melyek sorban megnyíltak előttünk, miközben az Isten Igéjében feltárt prófécia vonalán továbbhaladtunk, ma is szent és örökkévaló igazságok. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., 101–103. o.

Az Úrnak sok erőforrás áll rendelkezésre. Az Ő keze nyugszik a gépezeten. Mikor eljött az idő temploma újjáépítésére, mint eszközét indította Círuszt, hogy fölismerje a rá vonatkozó jövendöléseket, és megadja a zsidó nép szabadságát. Sőt a templom építéséhez szükséges anyagokkal is ellátta őket. Az építkezés Círusz idején indult, majd utóda folytatta az elkezdett munkákat. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1175. o.

A hódító perzsa hadsereg váratlanul vonult be a babiloni főváros központjába a folyó medrén át, amelynek a vizét elvezették, és a belső kapukon keresztül, amelyeket gondatlan biztonságérzetből minden védelem nélkül nyitva hagytak. Mindez bőségesen bizonyította a zsidóknak az elnyomóik hirtelen bukásáról mondott ésaiási prófécia szó szerinti teljesedését. Ebben félreérthetetlen jelét kellett volna látniuk annak, hogy Isten a nemzetek ügyeit az ő érdeküknek megfelelően alakítja; mert a Babilon elfoglalásának és bukásának módját vázoló próféciával szoros összefüggésben íródtak a következő szavak:

„Én mondom Círusz pásztoromnak, és ő minden kívánságomat teljesíti, amikor azt mondja: Építsék föl Jeruzsálemet, és rakják le a templom alapját!” „Én indítottam el őt győzelmesen, egyengetem az útját mindent. Ő építi föl városomat, és hazaküldi foglyaimat, nem fizetségért és

nem ajándékért – mondja a Seregek Ura.” (Ésa 44:28; 45:13) – *Próféták és királyok*, 552. o.

Február 24., szerda – Remény a jövőre

Lehet-e Isten előtt igaz az ember? Hogyan igazulhat meg a bűnös? Egyedül Krisztus által jöhetünk Istennel összhangba, szentségre. De hogyan juthatunk Krisztushoz? Bűneik tudatában ma is sokan kiáltják az első pünkösdi napján összegyűlt tömeggel együtt: „Mit cselekedjünk?” Péter apostol első szava ez volt: „Térjetelek meg!” Röviddel ezután pedig így szólt: „Bánjátok meg azért és térjetelek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek!” (Csel 2:37–38; 3:19).

A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Életünkben akkor történhet csak valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől. – *Jézushoz vezető út*, 23. o.

Aki őszintén megbánja bűneit, az nem feledkezik el arról, hogy mit vétett. Amikor békesség költözik szívébe, nem válik közömbössé a hibáival szemben. Azokra gondol, akiket élete példájával bűnre vitt, és minden lehetőt megpróbál, hogy visszavezesse őket az igaz útra. Minél nagyobb világosság veszi körül, annál jobban vágyik másokat is a helyes útra téríteni. Nem szépítgeti helytelen életvitelét, és nem veszi könnyen tévedéseit; megszólaltatja a vészjelet, hogy mások óvakodjanak. [...]

Az ilyen példákából meg kellene tanulnunk, hogy csak éberség és ima jelent védelmet ifjúnak és idősnek egyaránt. Nem magas állásban és nagy kiváltságokban rejlik a biztonság. Élhet valaki őszinte keresztény életet hosszú éveken át, akkor is Sátán támadásainak célpontja. Még a bölcs és erős Salamon is vereséget szenvedett harcában, amelyet a lelke mélyén lévő bűnökkel és a kívülről támadó kísértésekkel vívott. Kudarca arra tanít, hogy bármilyen értelmi képességei legyenek az embernek, és bármennyire hűségesen szolgálta Istent a múltban, soha nem bízhat saját bölcsességében és feddhetetlenségében. – *Próféták és királyok*, 78, 82. o.

Bizonyoságot teszek hívő testvéreimnek és testvérnőimnek, hogy Krisztus egyháza bármilyen gyenge és fogyatékos, mégis figyelmenek

egyetlen és legfőbb tárgya e földön. Meghívását ugyan az egész világra kiterjeszti, nevezetesen, hogy jöjjenek hozzá és üdvözljenek, angyalait pedig megbízza, hogy mennyei segítséget nyújtsanak minden egyes léleknek, aki bűnbánattal és töredelemmel járul eléje: ámde Szentlelke által személyesen jár-kezel házában. [...]

Beszéljünk mi is így, hálás szívvel, mint akik értékeljük Isten nagy jószágát és szeretetét irántunk, mint nép és mint egyének iránt. „Bízzál Izrael az Úrban mostantól fogva mindörökké!” [...] Gondoljátok meg kedves testvéreim, hogy népe van az Úrnak, választott népe, tulajdon egyháza, erős vára, melyet fenntart, ebben a bűn verte, lázadó világban: tekintélyeként és törvényadójaként ez az egyház csak Őt ismerje el! – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 15. o.

Február 25., csütörtök – Az érző és szenvedő szolga (Ésa 49:1-12)

Izrael történelmének későbbi századaiban – az első advent előtti időben – megértették, hogy ez a prófécia a Messiás eljövetelére utal: „Kevésnek tartom, hogy Jákob törzseinek helyreállításában és a megmentett Izrael visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszlek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.” „Megjelenik az Úr dicsősége – jövendölte meg a próféta –, látni fogja minden ember egyaránt.” (Ésa 49:6; 40:5) [...]

Krisztusnak szólt e profetikus ígéret: „Ezt mondja az Úr, Izrael megváltója, Szentje, annak, akit megvetnek az emberek... Ezt mondja az Úr: ...Megőrizlek és megajándékozom általad szövetségemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot és oszd szét az elpusztult örökséget. Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! – a sötétségben levőknek: Jöjjetek a napvilágra!... Nem éheznek, és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizetekhez.” (Ésa 49:7-10) – *Próféták és királyok*, 688-689. o.

A világ Megváltójaként Krisztus állandóan látszólagos kudarcra találta szembe magát. Ő, aki az irgalmasság követe volt világunk számára, látszólag csak keveset tudott elvégezni abból a szolgálatból, amelyet szeretett volna elvégezni szíve szerint; vagyis abból, hogy embereket emeljen ki és fel ebből a világból, és mentse meg őket. A sátáni erők

állandóan azon munkálkodtak, hogy elállják az útját. Krisztust azonban ezek az akadályok nem bátortalanították el. [...]

Jézus Istennek eme ígéretében bízott, és nem adott Sátánnak semmi esélyt arra, hogy eredményt érjen el. Mikor Krisztusnak megaláztatása végső lépéseit kellett megtennie, és a legmélyebb szomorúság zárta körül a lelkét, akkor ezt mondta tanítványainak: „Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme; és énbennem nincsen semmije.” (Jn 14:30) „E világnak fejedelme megítéltetett” (Jn 16:21). „Most van e világ kárhozzátása, most vettetik ki e világ fejedelme.” (Jn 12:31) – *Jézus élete*, 678–679. o.

Minden próbában erőteljes vigaszt találunk. Azt gondoljátok, hogy Üdvözítőnknek nem fáj a mi tehetetlenségünk? Hát nem kísértetett meg hozzánk hasonlóan? Talán nem hívott meg, hogy hozzuk elé minden próbánkat és nehézségünket? Ne szomorítsanak meg bennünket a másnap terhei. Örömmel és bátorsággal hordozzuk a mai nap terhét. Ma kell bízunk és hinnünk. Csak ez a nap a mienk, és aki mára erőt adott, az holnap is erőt ad majd.

A hitetlenség éles tőrként ejt sebet a lelken. Ha jön a próba, mert jönni fog, ne aggódjunk, és ne panaszkodjunk. „És örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára.” (Zsolt 107:30) Emlékezzetek arra, hogy az Örökkévaló karja hordoz benneteket. „Csillapodjál le az Úrban és várjad őt” (Zsolt 37:7). Ő fog elvezetni benneteket a kegyelemmel teljes tapasztalatok kikötőjébe. – *In Heavenly Places*, 269. o.

Február 26., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek lelkészeknek: „Intés és ígéret drága igéi” című fejezet.